

ΠΕΡΝΑ Η ΚΟΡΗ . . .

ΖΩΗ χαρούμενη, τρελλή,
Τῆς νειότης ἀλαφρὸ ξεπεταροῦδι,
Εἶχε τὴν ἀρμονία γιὰ παλμό,
Γιὰ κάθε σκέψι τὸ τραγοῦδι.

Τὰ λούδουδα γλυκειὰ εὐωδιά
Σκορποῦσαν εἰς τὸ πέρασμά του,
Κ' ἡ αὔρα χάιδευε γλυκὰ
Περνῶντας τὰ χρυσᾶ μαλλιά του.

* ΣΗΜ. Τὴν ἐν Κερκύρα φιλόμουσον καὶ εὐπαιδευτον δεσποινίδα Εἰρήνην Γ. Ζαχισιάνου, τὴν ἐπ' αἰσίοις ἀσχολουμένην περὶ τε τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλολογίαν ἐν γένει, τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένην ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ, γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ φίλους αὐτοῦ διὰ τῆς ἄνωθε παρατιθεμένης εἰκόνας.

Τὸ πειὸ γλυκόλαλο πουλί
 Τοῦ τόνιζε τραγούδια πλήθια,
 Καὶ πρὶν ἀρχίσῃ ἓνα σκοπὸ
 Τὸν ἀγροικοῦσε μὲς' εἰς τὰ στήθια

Περνᾶ ἡ κόρη μίαν αὐγή...
 Τοῦ ἡλίου ἢ θερμὲς ἀχτίδες,
 Ποῦ τοῦ φωτίζαν τὴν καρδιά
 Σδυστήκαν—γοργοφτέρουγες ἐλπίδες !—

Τὰ λούλουδα τῆς εὐωδιῆς
 Ὅλες γιὰ κείνη τῆς σκορπίζουν,
 Κ' ἡ αὖρα παίζει πειὸ γλυκὰ
 Μὲ τὰ μαλλιά, ποῦ κυματίζουν.

Καὶ τὸ γλυκόλαλο πουλί
 Τώρα τραγούδια δὲν τοῦ ψάλλει.
 Σώπασε βλέποντας κι' αὐτὸ
 Τῆς κόρης τὰ αἰθέρια κάλλη.

Περνᾶ ἡ κόρη μίαν αὐγή...
 Μὲ μιὰ ματιά .. ματιά, ποῦ σφάζει,
 Τὸ γέλοιο χάνει ὁ ποιητής,
 Δὲν τραγουδάει πειὰ... στενάζει !

Στὴν Κέρκυρα στὲς 19 εἰς Ἀλωναριῶ 1900.

ΕΙΡΗΝΗ Γ. ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ